

Csodaszarvasnyomon

Volt egy öreg apó, volt néki, volt néki kilenc szép szál fia. Szép szál kilenc fia.
Volt egy öreg anyó, volt néki, volt néki kilenc szép szál fia. Szép szál kilenc fia.
Testükből sarjadzott szép szál kilenc fia.

Nem nevelték őket semmi mesterségre, szántásra-vetésre, ménesterelésre, csordaterelésre: hanem csak nevelték őket hegyet-völgyet járni, hegyet-völgyet járni, szarvasra vadászni. Szarvasra vadászni.

Az erdőket járták és vadra vadásztak, az erdőket járták, kilenc szép szál fiú. Vadra vadásztak, szép hídra találtak. Szép hídon csodaszarvasnyomra. Ez a híd hova, vajh hova vezet? Vezet-e napfényre, rétekre, mezőkre?

Vagy vezet még nagyobb erdő sűrűjébe, rengeteg nagy erdő mélységes mélyére? Rengeteg nagy erdő mélységes mélyében, a Nap, a Hold és az fényességes csillagok rejtekében kilenc fiúk szarvasokká lettek. Kilenc fiúk szarvasokká lettek.

A Nap, a Hold és az fényességes csillagok ölében kilenc fiúk szarvasokká lettek, a Nap, a Hold és az fényességes csillagok ölelésében kilenc fiúk szarvasokká lettek, kilenc karcsú szarvasokká lettek.

Az ő édes apjok várással nem győzte, elindult rétekre, elindult mezőkre, elindult nagy erdők mélységes mélyére. Nagy erdők mélységes mélyére. Kilenc szép szál fiak keresésére. Testükből sarjadzott fiak keresésére.

Erdőnek sűrűjében reátalál az szép hídra, csillámló vizeken átalívelő aranyos hídra. Aranyos szép hídnál csodaszarvasnyomra, csodaszarvasnyom mentén hús forrásra, hús forrásnál karcsú szarvasokra. Forrásvíznél időző szarvasokra.

Fél térdre ereszkedett öreg apóka, fél térdre ereszkedvén szarvasokra céloza, karcsú szép szarvasokra céloza. De a legnagyobbik szarvas – jaj, a legkedvesebb fiú – szóval imígyen szóla, szóval imígyen szóla:

Kedves édes apánk, ránk te sose célozz, ránk te sose célozz, mert tégedet tűzünk az szarvunk hegyére, ágas-bogas agancsunk tetejébe és úgy hajigálunk téged erdőkre, mezőkre, hegyekre, völgyekre, sziklákról lecsorgó patakok medrébe.

Sziklákról lecsorgó patakok medrébe, hegyekre, völgyekre, erdőkre, mezőkre, illatos rétekre, barlangok mélyére. Illatos rétekre, barlangok mélyére. Ne tedd ezt vélünk, drága édes apánk, ne célozz reánk, kedves édes apánk!

Az ő édes apjok hozzájuk így szólott, hívó szóval hozzájuk így szólott: „Édes szeret-

teim, kedves gyermekeim, jertek vélem haza, jertek vélem haza! Jó anyátok vár már, a ti jó anyátok várva vár már, várva vár magához.

A fáklyák már égnek, az asztal is készen, a serlegek töltve aranyló borral, mézillatú nehéz borokkal. Anyátok kesereg, hívja fiait, búval aszódik, bútól epedez, választ az világtól, világnak világától nem lelhet. Választ sehonnan nem lelhet.

A fáklyák már égnek, az asztalon serleg...” A legerősebb szarvas, a legnagyobb bika, szóval felele, szóval imígyen szóla, – jaj, a legkedvesebb fiú – szóval imígyen szóla: „Apánk, édes jó apánk, te csak menjél haza, te csak menjél haza

a mi jó anyánkhoz, az mi jó édes anyánkhoz. De mi nem megyünk! De mi nem megyünk, de mi nem mehetünk! Mert a mi szarvunk ajtón be nem térhet, a mi ágas-bogas szarvunk ajtón be nem térhet!

Csak betér az völgyekbe, hegyekbe, erdőkbe és az illatos mezőkbe. Csak betér az völgyekbe, patakok medrébe, sziklák között az barlangok mélyébe. Karcsú testünk többé nem járhat gúnyában, nem járhat gúnyában!

Csak járhat az lombok között, zizegő lombok között szelekkel játszva. Zizegő lombok között susogó szellőkkel játszva. Karcsú lábunk nem léphet tűzhely hamujába, nem léphet tűzhely hamujába, csak puha avarba, csak puha avarba!

A mi szájunk többé nem ihat kupából, jaj, nem ihat kupából, csak az hűvös, hűvös forrásból. A mi szájunk többé nem ihat kupából, csak az hűvös, hűvös forrásból! A mi szájunk többé nem ihat kupából, csak az hűvös, hűvös forrásból!”

Volt egy öreg apó, és volt egy öreg anyó. És volt nekik kilenc szép szál fiuk, kilenc szép szál fiuk. Testükből sarjadt kilenc szép szál fiuk. Nem nevelték őket semmi mesterségre, nem nevelték őket semmi mesterségre,

csak nevelték őket erdőket járni, erdőket járni vadat vadászni. Nem nevelték őket másra, csak erdőket járni, erdőket járni, vadat vadászni. Kilenc agancs ága-boga, kilenc agancs ága-boga, apókának, anyókának nincs már fia.

Kilenc agancs ága-boga, apókának, anyókának nincs már fia, sűrű erdő közepében, csörgedező forrás mellett kilenc szarvas legelészget. Nap, Hold s fényes csillagok rejtekében kilenc szarvas legelészget, kilenc szarvas legelészget.

És az ő szarvuk, ágas-bogas agancsuk ajtón be nem térhet, ajtón be nem térhet, csak betér az völgyekbe, erdőkbe, mezőkbe, illatos rétekbe, barlangok sötétlő méhébe. Barlangok sötétlő méhébe.

Agancsuk között megpihen a Nap, agancsuk között megpihen a Hold, agancsuk, ágas-bogas szarvuk között fölragyognak az csillagok, fölragyognak az csillagok. Agancsuk, ágas-bogas szarvuk között ott ragyognak az csillagok.

Ott ragyognak az fényességes csillagok!

Horgos, 2006. február 12.